

Projectnieuws 2008-2

Pannaikadu

“BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST”

Inhoudsopgave	Pagina
Van de voorzitter	2
Toezicht in India door Anne Reijenga	3
Prioriteitenlijst d.d. 14-10-2008	4
Verslag projectreis door Hans Schiebroek	5
Locatiekaart	12

Colofon

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Met medewerking van

Flor Potters
Henny Koenders
Anne Reijenga
Hans Schiebroek

Realisatie

Hurks van der linden bv
Minette van Ewijk
Piet van der Heijden

Contactgegevens

Stichting Thomas Bouwprojecten

Secretariaat	Adriaan de Bot
	Kerkdijk 4, 5511 KZ Knegsel
Telefoon	+31 (0) 497 51 73 25
Fax	+31 (0) 40 20 26 848
E-mail	info@thomasbouwprojecten.nl
Internet	www.thomasbouwprojecten.nl
Rabobank	rekeningnr 14 93 08 787
Gironummer	30 03 66 te Eersel
Kamer van Koophandel	Eindhoven nr 41 09 25 42

Van de voorzitter

Als dit nummer van het Projectnieuws verschijnt, ligt het jaar 2008 alweer bijna achter ons. Het slot van dit jaar zal ongetwijfeld de geschiedenis ingaan als zeer turbulent vanwege de crises op de financiële markten en de zorg om de snel verminderende economische vooruitzichten. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het nieuws de laatste maanden wordt beheerst door de economie. Desondanks is er onlangs in de media meer dan normale aandacht geweest voor de besteding van de gelden door "goede doelen" instellingen en zelfs voor de ontwikkelingshulp verstrekt door het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Mede aanleiding daartoe was de publicatie van het boek "De Crisiskaravaan" van de hand van de journaliste Linda Polman. Hierin worden talloze voorbeelden beschreven van hulp die bij de verkeerde partijen terecht komt, waardoor de wantoestanden vaak verergeren in plaats van verbeteren. Verschillende regimes spelen slim in op deze situatie en bewerken de hulporganisaties om daarmee hun voordeel te doen en zo hun vaak misdadige praktijken kunnen voortzetten. Als klap op de vuurpijl is onlangs een rapport verschenen van de afdeling ontwikkelingssamenwerking van het ministerie van Buitenlandse Zaken. Hierin wordt ernstige kritiek geuit m.b.t. het geringe effect die de Nederlandse ontwikkelingshulp aan Afrika gedurende de jaren 1998-2006 heeft gehad op de armoedebestrijding. Dergelijke berichtgeving is ongunstig voor de goede doelen organisaties. Het kan leiden tot demotivering van de vele landgenoten die deze organisaties een warm hart toedragen. Dit alles zou ertoe kunnen leiden dat deze organisaties minder gelden kunnen genereren.

Wat de Stichting Thomas Bouwprojecten betreft mogen wij ons gelukkig prijzen dat met betrekking tot de door onze stichting gegenereerde gelden geen enkele twijfel kan bestaan of deze wel worden besteed aan het beoogde doel. Wij beschikken over een zeer betrouwbare counterpart in India in de vorm van de zusters van de Congregatie Franciscanessen van Sint Joseph.

Samen met de zusters worden de prioriteiten van de te realiseren bouwprojecten vastgesteld, worden door onze stichting de gelden daarvoor gegenereerd en worden aan de hand van de door onze projectleiders ontworpen tekeningen en bestekken de gebouwen aanbesteed en bij voltooiing opgeleverd. Daarnaast worden de bouwwerken door onze projectleiders twee keer per jaar bezocht en gecontroleerd. Voorts is er een onderhoudsfonds gevormd waardoor de continuïteit van de gebouwen is gewaarborgd. Daarenboven blijkt uit de jaarrekeningen van de laatste jaren dat wij er in slagen de kosten veroorzaakt door de door onze stichting gedane inspanningen beneden de beoogde vijf procent te houden. Dit betekent samengevat dat onze sponsors en begunstigers er verzekerd van zijn dat **minimaal** 95 % van de gefourneerde gelden aan het beoogde doel worden besteed.

De Stichting Thomas Bouwprojecten vertrouwt er dan ook ten volle op dat onze trouwe sponsors en begunstigers ons ook in toekomst zullen blijven steunen, waardoor wij onze doelstelling, het bouwen van scholen en internaten ten behoeve van kansarme kinderen in India kunnen voortzetten.

Flor Potters, voorzitter

Toezicht in India

Via de projectrapportages, die minimaal twee keer per jaar verschijnen, is natuurlijk bij iedereen wel bekend dat bouwen in India niet altijd vlekkeloos verloopt. Toezicht is hard nodig!

Zelfs in Nederland zou het voor bepaalde onderdelen goed zijn als daar intensiever wordt gecontroleerd. In het verleden gebeurde dit zelfs permanent.

Een voordeel hier is dat een aannemer 10 jaar aansprakelijk blijft voor bouwfouten. Bovendien wordt hier gewerkt met een bestek, waarin alles tot in de kleinste details omschreven staat.

De onderhandelingen in India zijn vaak moeilijk, omdat veel aannemers geen Engels spreken.

Gelukkig hebben we altijd een zuster bij ons die als tolk fungeert. Bovendien zeggen de mensen in India altijd ja zelfs als ze nee bedoelen (beleefdheid). Ook is in Nederland duidelijk zichtbaar wanneer iemand ja knikt of nee schut. In India waggelen ze met hun hoofd als ze ja willen aangeven. Een beweging, die ergens tussen ons ja en nee inzit. Om kort te gaan: een opzichter in India is heel hard nodig!

Tweemaal per jaar worden de projecten in India door ons bezocht, waarbij met de Indiase opzichter en onze "bouwzuster Prudentia" de lopende projecten worden besproken en de nieuwe voorbereid.

De belangrijkste bouwwerken, althans wat het bouwen betreft, worden in gezamenlijkheid bezocht.

Dan wordt er intensief gecontroleerd, onvolkomenheden benoemd en instructies gegeven.

Ook is er gezamenlijk een checklist gemaakt. De belangrijkste onderdelen zijn hierop weergegeven en de opzichter moet hier speciaal aandacht aan besteden. Dan nog gebeuren er dingen die niet goed zijn. Enkele van deze oorzaken zijn ons wel bekend zoals:

- De aannemer gebruikt slechte hulpmiddelen zoals bijv. bekisting. Iedere keer weer wijzen wij daarop en geven ideeën hoe dat beter kan. Dat gaat dan even goed maar de volgende keer is het weer zo.
- Ondanks dat het goed op de tekeningen staat, maakt de aannemer dingen naar eigen inzicht anders.
- Onze Indiase opzichter kan er niet voor ieder onderdeel bij zijn, meestal is een dagreis nodig om op de plaats van bestemming te komen. Vaak verblijft de opzichter ook enkele dagen op het project.
- De Indiase mentaliteit is nu eenmaal anders dan de onze en men vindt het ook niet altijd nodig de instructies op te volgen. En er wordt natuurlijk ook wel eens iets over het hoofd gezien.

Vanaf 2001 tot nu toe hebben we drie opzichters gehad:

Als eerste hadden we tot 2005 Jayarani, een jonge vrouw met een bouwkundige opleiding. Zij was goed onderlegd, maar ondervond soms de nadelen in India van het vrouw zijn. Maar met haar kordate optreden en onze steun richting de bouwers had zij toch voldoende gezag. Haar kennis van de prijsontwikkelingen was een goede steun voor ons. Helaas kwam daar een einde aan toen ze ging trouwen. Daarna werd een beroep gedaan op Dhr. Vellinathan, een gepensioneerde legerofficier, die zich voornamelijk met bouwwerken bezig hield. Hij had voldoende autoriteit, maar voor hem was het meer een hobby, waaraan niet te veel verplichtingen moesten kleven. Wees je hem op een onzorgvuldigheid in de bouw, dan was dat voor hem pas het moment om in actie te komen. Nee, we waren allerm minst tevreden en toen hij dan ook meer vergoeding vroeg, was dat een goed moment om afscheid te nemen.

Vanaf 2007 tot heden is Dhr. Rajendran de opzichter. Een sympathieke en aardige jongeman, die misschien daardoor niet altijd kordaat optreedt, maar ook nauwelijks Engels spreekt.

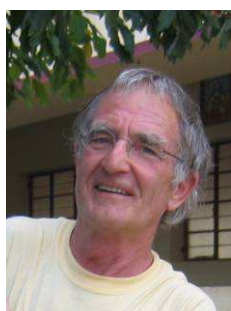
Een voordeel is wel dat hij niet getrouwd is, waardoor hij het niet erg vindt langer van huis te zijn. Hij moet echter nogal aangespoord worden en zeker de slechte communicatie leidt nogal eens tot wat wrevel.

Een algemeen probleem is, dat het voor de zusters vreemden zijn, die soms meerdere dagen in hun huis verblijven, wat op zijn minst belemmerend werkt. Al enkele jaren praten we met de zusters over de toekomst van de congregatie. Je kunt wel iedereen willen helpen maar daar is geld voor nodig. Zij zullen steeds meer selfsupporting moeten worden.

Waarom niet een geïnteresseerde jonge zuster een bouwkundige opleiding laten volgen? Zij is zuster onder de zusters en kan op termijn zonder tussenkomst van Sr. Prudentia, die nu alle verantwoording draagt en met ons communiceert, rechtstreeks aan ons verslag uitbrengen. Bovendien betalen wij nu de kosten van de opzichter, het zijn immers gebouwen die onder onze verantwoordelijkheid tot stand komen.

Een goed plan: in juni 2007 is Sr. Asha, een jonge zuster, begonnen met een bouwkundige studie. Ze vindt het reuze interessant en heeft het eerste jaar met gemak doorlopen. We hebben voorgesteld ook een tweede zuster te selecteren en de studie te laten volgen. Hieraan is inmiddels gehoor gegeven en zij zal in juni 2009 starten.

Wij kijken nu al uit naar het moment dat Sr. Asha kan beginnen, want dat geeft hopelijk de voor ons noodzakelijke betere communicatie. Dat onze opzichter voorlopig nog voldoende werk heeft kunt u hieronder zien op de huidige prioriteitenlijst van de zusters.

Anne Reijenga,
projectleider

FRANCISCAN SISTERS OF ST. JOSEPH – CHENNAI -16 PRIORITY LIST – October 14, 2008

MAJOR PROJECTS

1. Generalate	-	Convent for the aged sisters
2. Singampunari	-	6+6 Classrooms
3. Egmore	-	Boarding
4. Jolarpet	-	B.Ed, M.Ed – Hostel
5. P.T.Parru	-	6 Classrooms and Verandah
6. Okkur	-	First Floor
7. Olagadam	-	New School Building – 6 Class rooms
8. Vegiwada	-	Boarding
9. Dhamaracherla	-	8 Classrooms
10. Budalur	-	6 Classrooms

MINOR PROJECTS

1. Avadi	-	Drainage
2. Srivaikundam	-	Drainage
3. Virachilai	-	Compound Wall

Sr. Rita Michael

Sr. Prudentia

Sr. Bellarmine

- Sr. Rita Michael
- Sr. Prudentia
- Sr. Bellarmine

Verslag projectreis van Hans Schiebroek september/oktober 2008

Op het eerste deel van deze reis met totaal 18 verschillende bestemmingen, word ik vergezeld door Inge Wolswijk, die na beëindiging van haar studie rechten voor het komende half jaar in India zal blijven en zich nuttig wil maken voor de Thomas Foundation for Microcredits. De tweede helft van mijn reis naar Andhra Pradesh zal ik worden vergezeld door IJsbrant Spier, sponsor van onze stichting en geïnteresseerd in het werk van de zusters. De bestemming Mondasoro in de deelstaat Orissa komt voor ons te vervallen omdat de spanningen tussen fundamentele hindoes en christenen hebben geleid tot grootschalige aanvallen van bendes op christelijke gemeenschappen waarbij tientallen (mogelijk honderden) priesters, nonnen en leken zijn vermoord en kerken, kloosters en woningen van christenen zijn verbrand en vernield. Ons kindertehuis in Mondasoro is dit geweld niet gespaard gebleven helaas. Volgens de laatste berichten zijn de deuren uit het gebouw gesloopt, ruiten ingeslagen en inventaris verbrand of meegenomen. De meisjes zijn naar hun ouders gevlucht en de school is gesloten totdat het veilig genoeg is voor de priesters en nonnen terug te keren naar hun werkterrein. De overheid schijnt de toestand nu onder controle te hebben maar in hoeverre dit geldt voor een zo geïsoleerde plek als Mondasoro is de vraag. We kunnen alleen maar hopen dat de aanzetters van deze haatcampagne worden berecht en de situatie weer veilig wordt.

Gelukkig kunnen we gebruik maken van een vlucht vanaf Brussel direct naar Chennai zoals eerder met Sabena het geval was. De eerste dag, 8 september, hebben we verdeeld tussen het St Thomas Hospital (ons "hoofdkwartier") en het Generalate (het hoofdkwartier van de zusters) voor een eerste overleg. De volgende dag staat **Egmore** op het programma. Egmore

(foto links) is een zeer dichtbevolkte oude wijk in het centrum van Chennai, waar de zusters een woning hebben gekocht. Hier zijn nu 30 meisjes ondergebracht; erg provisorisch allemaal. Vorig jaar had ik de fundering al

onderzocht en inmiddels heb ik een plan gemaakt om dit huis te renoveren en uit te breiden met een extra verdieping om 40 kinderen op een goede wijze te kunnen huisvesten. Nu schreven de zusters ons dat een ingenieur hen had gezegd dat uitbreiding van de woning met een verdieping onmogelijk was omdat het metselwerk van zo'n oud gebouw (60 jaar) nooit sterk genoeg zou zijn om de toegevoegde belasting te dragen. Ook onze constructeur Alex Jacob zou dit hebben bevestigd. Omdat ik van deze berichten niets geloofde besloot ik te proberen het tegendeel te bewijzen. Met meegebracht muurbeiteltje en hamer

hakte ik een gat in een van

de draagmuren van 5 cm diepte. Dat kostte me veel moeite en dat was op zich al een bewijs van de goede kwaliteit van het metselwerk! De grootste stukken baksteen en mortel deed ik in een zakje om aan Alex Jacob te laten zien later op die dag. Mijn vermoeden werd door hem bevestigd: technisch geen enkel probleem om een extra verdieping aan te brengen! Conclusie: iemand doet een uitspraak en iedereen kakelt elkaar kritiekloos na, dus vertrouw alleen op jezelf totdat het tegendeel wordt aangetoond!

De volgende dag vertrekken we, vergezeld door Sr. Rita (Sr. Prudentia heeft haar pols gebroken) naar de projecten in Tamil Nadu, een reis van 15 dagen. Eerst naar **Walajabad** waar Anne Reijenga in januari het nieuwe schoolgebouw heeft opgeleverd. Het ziet er perfect uit en heb dat de aanwezige aannemer ook gezegd. Hij had daarna nog een gedeelte van de scheefgezakte muur naast de ingangspoort vernieuwd. Ook dat werk ziet er goed uit en het project kan daarmee worden afgesloten. Kinderen, zusters en onderwijzers natuurlijk heel erg gelukkig met hun nieuwe school. Voor ons geldt dan hetzelfde! Op weg naar Vandavasi komen we in de buurt van **Cheygar** waar ik al drie jaar niet ben geweest en ik wil zien

hoe onze gebouwen erbij staan. Het gebouw voor de meisjes boarding is aan een

schilderbuurt toe. Ook enkele reparaties aan de ramen en een paar kapotte ruitjes moeten worden hersteld. Ik zal dit doorgeven als onderhoudproject. De keuken ziet er vuil en onverzorgd uit. Van de door ons geïnstalleerde installatie voor gasflessen wordt blijkbaar geen gebruik gemaakt vanwege de kosten. Nu wordt alleen op hout gekookt. Ook de voorraadruimte is een zootje. Ik heb de verantwoordelijke zuster (mother superior) hierop aangesproken. Ze zal het allemaal in orde maken. We maken onze gebouwen om er op een goede manier gebruik van te maken, niet om ze te laten verslonzen! We zullen afwachten of de

toestand daar verbeterd. In **Vandavasi** gaan we de volgende dag eerst kijken hoe het staat met ons badgebouw dat voor de studenten van de onderwijsopleiding wordt gebouwd. De aannemer en zijn "engineer", die wel Engels spreekt, zijn er ook. Wat blijkt: er wordt volop

gewerkt aan het pleisteren van muurwerk dat niet op tekening staat. Alle wanden van de badruimten zijn doorgetrokken tot het dak wat helemaal niet nodig is. Ook is er nu, noodgedwongen, in iedere badruimte een lichtpunt aangebracht. Verder zijn er ventilatieroosters in de raamopeningen aangebracht terwijl op de tekening gewoon open gaten zijn aangegeven. Ze hebben duidelijk moeite gehad met het lezen van de tekening. Na hen op de tekening alles duidelijk te hebben aangewezen vroeg de aannemer of het weer afgebroken moest worden. Ik vond dat niet nodig maar stelde dat er geen sprake kon zijn van enige betaling voor dit ongevraagde meerwerk. Ik heb de indruk dat dit een goede les voor hem was. Belangrijk ook voor ons omdat wij, gezien de goede kwaliteit van zijn werk tezamen met een zeer redelijke prijs, meer werken met hem willen bouwen. Het is jammer dat het gebouwtje nog niet opgeleverd kan worden, dat kan Anne in januari doen. Verder aan het hostel blijkt de aparte ruimte voor het koken van rijst (op houtvuur) te klein voor het gegroeide aantal studenten en moeilijk voor de keukenmeisjes om in te werken. De wens is om het gebouwtje groter te maken en er een stoominstallatie in te plaatsen. Dit geeft geen ongewenste rookontwikkeling en bespaart veel geld aan brandhout. Een klein project dat zichzelf terugbetaalt. De volgende dag is een

reisdag langs twee projecten, met als eerste **Maiyanur**. Hier heeft de aannemer enkele kleinere werken uitgevoerd die opgeleverd kunnen worden. Met aannemer Gurusamy een nieuwe zakput bekeken die hij heeft uitgevoerd, alles keurig en volgens onze tekening. In de toekomst moet blijken of deze nu wel voldoende capaciteit heeft, omdat de septictank nog niet vol was en dus nog geen water op de nieuwe put loosde. Op het dak waren de raam- en deuropening nu voorzien van roosterwerk zoals gevraagd door de zusters met als motief dat apen via het dak in het gebouw kwamen en op rooftocht naar voedsel gingen. Nu vertelde de zuster een heel ander verhaal: apen konden via de veranda ook ongehinderd binnen komen maar het ging erom dat de meisjes niet op het dak konden komen. Vorig jaar had nl. een meisje van een andere boarding in de buurt, na straf te hebben gekregen, suicide gepleegd door van het dak te springen. De roosters waren dus bedoeld voor de gemoedsrust van de zusters! Het eerder genoemde motief bleek dus een typisch broodje aap verhaal. Verder heb ik vastgesteld dat de binnenwanden van het gebouw nu de definitieve behandeling met olieverf zouden kunnen krijgen, ook te financieren vanuit het onderhoudsfonds. De bomen en planten beginnen daar goed te groeien en maken de woonomgeving voor de meisjes steeds aantrekkelijker. Voor we Elambalur aandoen om de nacht door te brengen doen we **Thiruvanthurai** aan. Daar is nu eindelijk het laatste werk, een keerwand rond de grote en diepe

waterput in uitvoering en op de bovenste lagen metselwerk na voltooid. Het metselwerk van de

onderste 2 meter in natuursteen ziet er prima uit. Na voltooiing zal een einde komen aan de gevaarlijke situatie voor de kinderen en de erosie van de omringende grondhellingen. Enkele reparaties aan het toiletgebouw voor de boardingkinderen dienen nog te worden uitgevoerd. Dit kan met het geld dat de zusters nog over hebben van de put. In **Elambalur** informeer ik hoe het staat met de opbrengst van de fruitplantage. De bomen moeten nu oud genoeg zijn om volop vruchten te dragen. Dit wordt door de zusters bevestigd, maar van oogsten is dit jaar geen sprake omdat enkele families apen alle kokosnoten en mango's van

de bomen rukken om ze vervolgens op te eten. Wat te doen? Het afschieten van apen is geen optie omdat de omringende hindoebevolking dat niet zou toestaan. Aapgod Anaman is immers de helper van Shiva! Wegjagen met stokken helpt zolang de man met de stok aanwezig blijft. Hopelijk blijft dit probleem zich niet ieder jaar herhalen! In het bejaardenhuis waren het afgelopen jaar drie personen overleden, een groter aantal dan normaal. Van Elambalur is het maar een goed uur rijden naar **Perumalpalayam** waar een gedeelte van de afscheidingsmuur die scheef gezakt en omgevallen was opnieuw is opgebouwd met een stabiel fundament. Ook Gurusamy is weer present en we komen tot de conclusie dat ook het niet vernieuwde muurwerk onvoldoende stabiel is en op regelmatige afstanden een versteviging in de vorm van een steunbeer zou moeten krijgen. We zullen daar een ontwerp voor maken. Verder moet ik denken aan Sr. Rackini, die zuster-overste was toen we het kindertehuis bouwden. Ik bezocht haar (nog geen 50 jaar oud) in het St Thomas Hospital lijdend aan een hersentumor in een vergevorderd stadium. Ze had mij nog wel herkend, maar ik weet niet of ik haar nog levend terugzie.....

We gaan naar Trichy en ik vraag om langs de Srirangam tempel te rijden. Dit is een van de grootste en interessantste tempelcomplexen in India, bruisend van leven en gelegen op een eiland in een rivier. Dat wil ik Inge niet onthouden en ook Sr. Rita zegt hier nog nooit geweest te zijn. Vergezeld van een gids bekijken we de diverse tempels en gaan op een van de daken wat een prachtig overzicht biedt op de vele hoog oprijzende fraai versierde ingangstorens of gopurams. In Trichy hebben de zusters een regionaal centrum voor zuid Tamil Nadu. Ze hebben plannen om uit te breiden en ik vraag om de tekening daarvan te laten zien. Met het ontwerp van een Indiase architect ben ik het eens maar ik vraag me af of het in de achtertuin past zoals het getekend is. Met mijn meetlint gaan we het opmeten en inderdaad, het ontworpen gebouw past er niet in. Wel is er voldoende ruimte aan de zijkant van het klooster, parallel aan de straat. Na wikken en wegen wordt door de zusters daarvoor gekozen en zal aan de architect worden gevraagd het plan aan te passen. Na de lunch gaan we naar **Singampunari** waar de bouw van een nieuwe school op ons programma staat. Ik wil kijken hoe het door mij ontworpen gebouw past tussen de bestaande schoolgebouwen op het eigenlijk te krappe schoolterrein. Tot mijn verbazing hoor ik dat de zusters nu hebben besloten de nieuwe school op hun andere veel grotere terrein te zetten.

Dit is op enige afstand van het dorp waar al een groot schoolgebouw gebouwd is. Ik merk op dat ze deze beslissing beter eerder hadden kunnen nemen, dat had mij veel tijd bespaard. Weg ontwerptekeningen en ook weg constructieve tekening van Alex Jacob. De hoofdzuster zegt drie keer sorry. Ter plaatse de positie van de nieuwe school op het terrein bepaald, deze wordt 2 x 6 klassen, begane grond, 1e verdieping. Thuis nieuwe tekeningen maken. **Okkur** is de volgende bestemming. Ik ben daar in zeker vijf jaar niet meer geweest en ben benieuwd hoe de door ons gebouwde school en het klooster en toiletgebouw er bij staan. De gebouwen zien er goed uit. De

zusters hebben vorig jaar zelf alle buitenmuren laten schilderen. Ook hebben ze het aantal toiletten en urinoirs uitgebreid. Het probleem nu is dat er niet voldoende klassen zijn voor het groeiende aantal leerlingen. Een vleugel op de bestaande school bouwen zou al 6 klassen opleveren en aan de grootste behoefte voldoen. Okkur is de derde school op de prioriteitenlijst en dus voorlopig nog niet aan de beurt. Op onze weg naar ongeveer het zuidelijkste punt van India komen we eerst nog langs **Venkatachalapuram**. Het kindertehuis is vorig jaar geschilderd en ziet er perfect uit. De verzorging van de tuin rondom is minder. Ook de speeltoestellen voor de kinderen konden merendeels niet gebruikt worden omdat er overal wel iets aan kapot was, jammer. De kinderen waren blij met de grote bananen die we voor hen hadden meegebracht. We rijden door naar **Srivaikundam** en ben benieuwd de nieuwe school te zien. Bij mijn vorige bezoek was die nog maar tot halverwege de ruwbouwfase gevorderd. In januari is de school wel geopend maar was toen nog niet helemaal afgewerkt. Het gebouw was nu wel zo ver en zou opgeleverd moeten kunnen worden. Het gebouw ziet er zonder meer prachtig uit van een afstand, maar met de aannemer door het gebouw lopend waren er toch een aantal dingen minder mooi. De afwerking van de zand/cement vloeren in klassen en de

veranda's leek nergens op. Met een muntje kon zomaar een kuiltje in de vloer gemaakt worden! Waarschijnlijk een combinatie van te weinig cement gebruikt en geen goede nabehandeling (onder water zetten) van de vloer. De aannemer kon niet anders dan toezeggen de hele dekvloer te slopen en daarna opnieuw aan te brengen. Dit zal in twee fasen worden uitgevoerd. Een ander punt was dat de buitenkozijnen maar één laag aflak hadden in plaats van de voorgeschreven twee. Ook dat en nog enkele andere onvolkomenheden zal de aannemer in orde maken voordat in januari het werk opnieuw zal worden gecontroleerd. Dan kan, indien akkoord, de laatste termijn worden betaald. We zien helaas de school niet "in bedrijf" omdat het herfstvakantie is, maar de zusters verzekeren mij dat de leerkrachten, kinderen en ouders bijzonder ingenomen zijn met deze prachtige uitbreiding. Van Srivaikundam in noordelijke richting via Madurai naar **Pannaikadu**, gelegen op 800m. hoogte in de Pallani hills. De school in Pannaikadu werd bij mijn vorige bezoek officieel geopend hoewel nog lang niet klaar, door allerlei oorzaken zowel buiten als met schuld van de aannemer. Afgelopen januari was al het werk nog niet gedaan. De school, toiletgebouw, omringende muur en de totaal nieuwe terreininrichting waren nu wel klaar en ik vond het een prachtig geheel geworden (zie voorpagina). Niet alleen ik maar iedereen, inclusief de schoolinspectie zijn buitengewoon ingenomen met het geheel. Het was dan ook een heel moeilijk bouwterrein met grote hoogteverschillen, iets waar we in Nederland al helemaal niet aan gewend zijn! Sr. Prudentia kon de laatste tijd maar moeizaam samenwerken met deze aannemer vanwege het niet nakomen van allerlei toezeggingen. Ook nu kwam hij niet opdagen ondanks de vele telefoontjes enz.. Dus hebben we maar een lijst opgesteld van zaken die nog moesten worden veranderd of gerepareerd. Behalve weer het onvoldoende schilderwerk van de kozijnen verder gelukkig alleen ondergeschikte zaken. Van Pannaikadu zijn we verder noordwaarts gereden naar **Alwarpet**, in de Nilgiri hills gelegen. In Alwarpet zijn voor de school meisjestoiletten en urinoirs en een lerarentoilet gebouwd. Het ziet er goed uit, maar nieuwe toiletten en urinoirs voor de jongens ontbreken nog omdat voor de aanleg daarvan een betonnen keerwand gebouwd moet worden (zie foto). Die moet de nodige ruimte voor het gebouwtje verschaffen en tevens een eind maken aan het uitspoelen van grond van de 3 meter hoger achtergelegen tuin van de burens. Voor dit alles was onvoldoende geld, dus had Sr. Prudentia

het werk gestopt. Na met de aannemer te hebben overlegd en een offerte te hebben gekregen

voor de bouw van de keerwand gaan we terug naar het klooster. De volgende dag is het zondag en gaan wij, net als de vele aanwezige toeristen, de omgeving verkennen. We bezoeken eerst een theeplantage met fabriek en horen hoe de verschillende kwaliteiten en smaken thee worden gemaakt. Ik koop enkele pakken thee voor thuis, best lekkere thee blijkt nu. We gaan nu weer richting "huis" (Chennai dus) en doen **Jolarpet** aan. Dit is een belangrijke vestiging van de congregatie omdat hier een grote scholengemeenschap en een boarding in een, door ons gebouwd kindertehuis is gevestigd. Enkele jaren geleden is er ook een college opgericht dat onderwijzeressen de mogelijkheid verschaft om voor B.Ed en M. Ed, Bachelor resp. Master in Education te studeren. B.Ed geeft recht tot de 10e klas les te geven, M.Ed tot en met de 12e klas, dus de hele middelbare school. Ongeveer 30 studenten die intern zijn worden nu ondergebracht in een deel van het kindertehuis, dat al een maximale bezetting heeft aan middelbare scholieren. Een onhoudbare toestand waar we volgend jaar een eind aan willen maken door de bouw van een woongebouw of hostel. Voorlopig kunnen we met het beschikbare of toegezegde geld alleen de begane grond bouwen. Daarin kunnen ongeveer 40 studenten onder worden gebracht. Het plan is besproken met zuster Amali Vedha en het bouwterrein, wat nauwkeuriger dan de vorige keer, opgemeten. De treinreis van Jolarpet naar Chennai duurt vier uur. Inge en ook ik hebben een interessante reis achter de rug! Het is inmiddels 24 september geworden. In Chennai ontmoet ik IJsbrant Spier die inmiddels vanuit Vellore is aangekomen. Gedurende de drie dagen die we in Chennai zullen blijven, brengen we bezoeken aan de boardingkinderen in **Avadi** en **Vepery** en heb ik een dag uitgetrokken om met mijn Indiase dochters Uma en Usha naar Pulicat te gaan. Natuurlijk heb ik ook Inge en IJsbrant gevraagd mee te gaan.

Uma (links op de foto) en Usha zijn zusjes en ik ken hen al zo'n 15 jaar, van de tijd dat ze als 10 tot 12

jarige meisjes in Vepery in de boarding zaten die we toen renoveerden en uitbreidden (project 002). Omdat deze meisjes wees waren, moeder in het kraambed gestorven en vader nam vervolgens de benen, gaf ik ze bij mijn bezoeken aan Vepery wat meer aandacht en na de 12e klas gingen eerst Usha en vervolgens Uma de verpleegstersopleiding volgen in het St. Thomas Hospital. Zo kon ik contact met ze houden en de band tussen ons groeide. Toen Uma in 2004 voor drie weken naar Nederland kwam om voor onze sponsors te dansen en die tijd bij ons logeerde beschouwden Uma en ook Usha ons als hun ouders. Zelf geen dochters hebbende is dat een welkome aanvulling! Het dagje Pulicat is een succes: bezoekje aan de zusters, de pastoor en de VOC kerkhoven daar. Na de lunch bij de zusters hebben zij een vissersboot voor ons geregeld voor een boottocht over het Pulicat-lake. Varen tot bij de zee, wandelen langs het strand en op de terugweg eten in een restaurant, fijn zo'n dagje met mijn dochters op te trekken! 's Zondags zouden IJsbrant, Sr. Bellarmine (de arm van Prudentia was nog onvoldoende genezen) en ik, de trein naar Damaracherala nemen. Ruim op tijd in de trein onze gereserveerde plaatsen bereikend bleken daar al mensen op te zitten. Na enig geharrewar en verontwaardigde gezichten kwam de aap uit de mouw: onze tickets waren geboekt voor de maandag! Na excuses gemaakt te hebben terug. Hetzelfde is me een paar jaar terug met Sr. Prudentia ook al eens overkomen! Maandag dus begint onze reis langs projecten in Andhra Pradesh. De bestemming **Damaracherala** heb ik ingelast ter vervanging van Mondasoro en onze projecten zijn daar klaar, althans voor dit moment. De zusters hebben eigenlijk dringend behoefte aan een nieuw schoolgebouw ook al om de school uit te kunnen bouwen met de 11e en 12e klas, waarvoor diverse vaklokalen vereist worden. Deze school staat nog niet op de prioriteitenlijst en is voor onze stichting voorlopig nog niet aan de beurt. Omdat we er de tijd voor hebben willen de zusters ons Hyderabad laten zien op zo'n 80 km afstand. Op het laatste moment wordt hen echter ten stelligste afgeraden daar heen te gaan omdat

daar die dag een festival is en de wegen erheen onbegaanbaar zijn. Ik stel dan voor het fort in Nalgonda te bezoeken. In het begin van de 17e eeuw trok een delegatie Nederlanders over land van Pulicat naar dit fort om de toenmalige moslimkoning met geschenken te overladen en te vragen om handel te mogen drijven in het door hem beheerste gebied. Een gevisualiseerde routebeschrijving van deze tocht is te vinden in het Rijksarchief in Den Haag. Uiteindelijk kwamen we bij het fort aan, gelegen op een eenzaam uit de vlakte oprijzende berg van een paar honderd meter hoogte. Een broer van een bij de zusters bekende priester woonde in Nalgonda zelf en leidde ons naar boven, een even interessante als spannende operatie! Het fort dateert van voor de verovering van de islamvorsten van het gebied. Verder is het enorm uitgebreide complex vervallen en dient als uitje voor dagjesmensen uit de buurt. We reizen door naar **Vegiwada** voor de opening en oplevering van de verdieping op de eerder door ons gebouwde school. Ook hier bleek een

overijverige aannemer aan het werk te zijn geweest. De twee bijgebouwde trappen dienen als vereiste noodtrappen naar de begane grond voor de kinderen die in de klassen op de verdieping zitten. Heeft de aannemer de kinderen ook nog de mogelijkheid gegeven naar het dak te vluchten! Ik heb nu afgesproken dat we de 2.100 euro pas betalen zodra we de tweede verdieping op de school gaan bouwen want dan hebben we deze trappen pas echt nodig! Wanneer dat moment zal komen is onbekend. De elektriciën had er een potje van gemaakt en zich weinig van de tekening aangetrokken. Hij kan alsnog alle enkele TL-balken vervangen door dubbele en ze aanbrengen op de plaatsen zoals aangegeven op de tekening. Ook enkele andere dingen zullen door de aannemer in orde worden gemaakt. Ondanks het voorgaande is het wel een heel mooi gebouw geworden waar iedereen dolblij mee is. De zusters dragen hun steentje bij door de omringende tuin mooi aan te planten en goed te onderhouden.

Deze tuin en het gebouw waren feeëriek verlicht tijdens de openingsplechtigheden vroeg in de avond. Dit is na zonsondergang omdat de toeschouwers (ouders) buiten zitten en dit overdag wegens de hitte niet mogelijk is. Een doodzieke bisschop wilde persé het gebouw inzegenen en had ook nog een krachtige speech in petto; dansen van de diverse klassen door de jongens en meisjes, geschenken voor alle betrokkenen bij de bouw, het verliep allemaal zoals de zusters het gepland hadden. Ik dacht: de sponsors van dit project hadden erbij moeten zijn om evengoed een shawl om de schouders te ontvangen! Per auto rijden we de volgende dag in drie uur naar **Chebrolu** wat op 25 km afstand van P.T.Parru ligt. Hier hebben de zusters een nieuwe school gesticht en moesten zij zich jarenlang behelpen in een huurhuis. We bouwen daar een 12-klassige school, toiletgebouw, een klooster en de omringende afscheidingsmuur met ingang en nog meer bijkomende werken. Een voor ons groot project alles bij elkaar. De opening van de school en toiletgebouw is nu aan de orde. Beiden zijn klaar en zien er goed uit. Enkele onderdelen moeten nog worden verbeterd. Er wordt hard gewerkt aan de

ingangspoort en toegangsweg over de eerder aangebrachte duiker. Ook het gebouw voor de zusters is nog lang niet klaar wat me de gelegenheid biedt de kwaliteit van de beton te beoordelen. Deze valt me behoorlijk tegen van deze aannemer. Hij blijkt geen bekistingschotten te bezitten voor de bodem van de vloeren en houten delen te gebruiken. Na eindeloos hergebruik sluiten deze niet meer aan en ontstaat een bodem die zo lek is als een mandje en loopt de cementslurry via de naden er bij het trillen zo uit. Er zal wel minimaal van de trilnaald gebruik zijn gemaakt. Gevolg: niet goed verdichte beton en grindnesten aan de onderzijde. Ik laat deze de aannemer en onze opzichter duidelijk zien. Omdat elk nadeel zijn voordeel heeft kwam de aannemer met het argument dat nu het pleisterwerk veel beter bleef zitten dan bij een betonoppervlak met een dichte structuur! Ik maak hem duidelijk dat we een goede betonkwaliteit toch écht nog belangrijker

vinden. PVC-folie op de bodem van de kist te leggen zal in dit soort gevallen een oplossing zijn, nu proberen ze de grootste kieren met krantenpapier te stoppen! Het gebruik van pvc-folie in de bouw is hier nog onbekend. Omdat de opening ditmaal vroeg in de middag was, hadden de zusters nu een grote overdekte tent laten maken waar de grote menigte kon zitten. Alle "officials" zaten op de veranda van de school. Bisschop Gali Bali, (sommige namen weet ik goed te onthouden) van Gunthur zegende een voor een alle klassen van de school. Het toiletgebouw, waar het toch ook om ging, werd gemakshalve vergeten. Ik hoop nu maar dat desondanks op het gebeuren daar dezelfde zegen rust. Doordat de bouw, buiten de schuld van de aannemer bijna een jaar is uitgelopen en in dat jaar de bouwpreizen met gemiddeld 20% zijn gestegen (de staalprijs zelfs met 70%) worden we (de stichting) opgezadeld met een meerprijs van 30.000 euro. Mijn gedachten gaan uit naar onze arme penningmeester, Henk, sterkte jongen! Omdat de zusters in Chebrolu voordat het zusterhuis klaar is nog geen accommodatie voor gasten kunnen bieden slapen we in P.T.Parru, Dat is natuurlijk ook veel leuker omdat we daar de boardingmeisjes ontmoeten die al klaar staan en ons spontaan met het roerende lied over Vader Jacob welkom heten. Per trein in zeven uur terug naar Chennai. Bij voorkeur breng ik deze tijd slapend op de bovenste van de drie verdiepingen door. Teruggekomen horen we dat Sr. Rackini stervende is en 's avonds komt eindelijk een einde aan haar lijden. De volgende dag zijn we bij de begrafenis op het kerkhofje bij het moederhuis. Daarna hebben Sr. Prudentia en ik zowaar een ontmoeting met aannemer John van Pannaikadu. Hij heeft allerlei excuses dat hij niet op de bouw kon verschijnen. We hebben hem duidelijk gemaakt wat hij nog moet doen voordat de opleveringstermijn wordt uitbetaald. De volgende dag neem ik afscheid van IJsbrant die via Bangalore terugreist naar Amsterdam, en ik ga nogmaals naar het kindertehuis in Egmore. Hier controleer ik of wat ik getekend heb in werkelijkheid ook zo gemaakt kan worden, omdat ik twijfels heb over de positie van de dragende woningscheidende muren. De twijfels bleken gelukkig ongegrond, daarna nog veel gemeten en genoteerd om thuis zo nauwkeurig mogelijke tekeningen te kunnen maken. Een van de aannemers die we op het oog hebben, is immers een slecht tekeningelezer zoals we gezien hebben in Vandavasi. Ik zie dat de houten balklaag, 34 balken van 6 meter lang en doorsnede 6 x 15 cm, van nog gaaf teakhout is en prima

bruikbaar om de kozijnen en ramen met luiken van te laten maken, voorzover we nodig hebben. We hebben dan geen stalen ramen nodig waarvan de beglazing in deze slumpomgeving ook maar vragen om moeilijkheden zou zijn. De meeste kozijnen, ramen en deuren op de begane grond zijn nog goed bruikbaar vanwege de “ouderwetse” kwaliteit van 60 jaar geleden, en behoeven alleen geschilderd te worden. We hebben de twee aannemers die voor dit werk gekozen zijn uitgenodigd naar het Generalate te komen. Ik geef ze, uiteraard na elkaar, uitleg over het werk en geef ze de tekeningen mee. Aan de hand van de te ontvangen offertes zal een van de twee gekozen worden. Later blijkt dit onze man uit Vandavasi te zijn.

Er staat nog een te bezoeken project op het programma t.w. **Kamalapuram**. Kamalapuram, ook in Andhra gelegen, wil ik graag zien omdat

daar de renovatie en uitbreiding van de keuken voor de boarding klaar zou zijn. Vorig jaar hadden Henny Koenders en ik daar het

prachtige nieuwe gebouw geopend waar de boardingmeisjes beneden een grote eet- en recreatiezaal en boven slaapruijnte hebben.

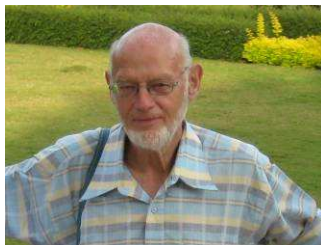
De keuken was toen nog erg klein en donker en we waren blij dat ook dit onderdeel “op niveau” gebracht kon worden.

Bouwkundig ziet het werk er prima uit en alles volgens de tekeningen, maar wat heeft de schilder er een puinhoop van gemaakt!

De dag voor onze komst moest alle muurwerk nog een behandeling krijgen en de schilder met zijn knecht hadden het niet nodig gevonden de vloeren en werkbladen van te voren af te dekken. Met een grote witkwest werkend had dit tot gevolg dat alle vloeren en werkbladen onder de verf zitten.... Ik heb geweigerd dit zo te accepteren en vervolgens werden de schilders weer opgetrommeld om de boel te reinigen. De hele zaterdag zijn twee mannen en twee vrouwen bezig geweest met schuursponsjes en verdund zoutzuur de verf te verwijderen op alle plaatsen waar het niet thuishoorde. 's Avonds was misschien 30% van het werk klaar. De aannemer gaf mij gelijk en zou er op toezien dat het werk zou worden afgemaakt. Ik denk dat deze schilders hun lesje geleerd hebben, ze waren er niet echt blij mee! Terug in Chennai nog een laatste bespreking met de zusters Rita en Prudentia o.a. over de bekende prioriteitenlijst (zie pagina 4) maar ook over het functioneren van onze opzichter. Volgens Sr.Prudentia is dat naar behoren. Wij vinden dat we daar nog te weinig van zien op het werk c.q. lezen in de rapportages uit India. Er wordt beloofd dat we nu meer en uitgebreider geïnformeerd zullen worden. Ik hoop dat deze belofte ook wordt waargemaakt.

Na vijf weken zit mijn reis er weer op. 19 Jaar geleden ging ik voor het eerst naar India; waar blijft de tijd! Zoals ieder jaar geeft ook deze reis mij weer veel inspiratie om met het werk voor de Thomas stichting door te gaan, zolang mij dat gegeven is, tenslotte ben ik 73!

Tot slot van mijn verhaal een oproep aan alle niet-donateurs van ons werk: ook uw gift inspireert ons om door te gaan met dit werk in dit land met nog zo onnoemelijk veel kansarme kinderen.

Hans Schiebroek,
projectleider

- 1 = Vegiwada
- 2 = Chebrolu
- 3 = Kamalapuram
- 4 = Egmore
- 5 = Vandavasi
- 6 = Thiruvananthurai
- 7 = Pannaikadu
- 8 = Srivaikundam
- 9 = Alwarpet
- 10 = Jolarpet
- 11 = Singampunari

